

som den staar her; den indeholder i det Besentlige, synes det mig, det Samme som Regjeringens Forslag med enkelte Tilføjninger, som maasse kunne være ret hensigtsmæssige. Hvis man vedtager det Underændringsforslag, som et æret Medlem (Gstrup) har stillet, og som gaar ud paa, at forandre Ordet „berettiget“ til „forpligtet“, er det ganske vist, at Forslaget faar en ganske anden Karakter. Jeg vil imidlertid ikke bestemt udtale mig derimod; det kan godt være, at disse Forhold i det Hele kunne gjøre det nødvendigt at føre en vis Kontrol, naar man blot kan finde den rette Maade, og det er nok muligt, at Forslaget, naar det ændres, som det her er foreslaaet, kan være ret hensigtsmæssigt uden at medføre overmaade store Onder for den flittige arbejdende Befolkning. Derimod forekommer det mig, at den anden Del af Ændringsforslaget Nr. 27 ikke er saa heldig. Det er jo muligt, at jeg har misforstaaet det, men da jeg læste det første Gang — og jeg har tilbids, maa jeg sige, endnu den samme Opfattelse — forstod jeg rigtig nok Forslaget saaledes, som om der handlede om alle Personer, der drage omkring og søge efter Arbejde, altsaa ikke blot dem, man kalder Vagabonder. Forskjellen skulde maasse være den, at der i den første Del handlede mere om dem, der havde et bestemt Arbejde eller som blot drog et bestemt Sted hen, hvor de visste, at de kunde faae Noget at bestille, og at man derimod under den anden Del skulde hense på dem, der intet Arbejde have, men drage omkring for at søge Erhverv. Vil man ikke forstaa det sidste Stykke paa den Maade, faar det en overmaade stor Udstrækning, thi saa omfatter det ikke blot Vagabonder, men alle dem, der søge Arbejde. Det forekommer mig endvidere, at den Maade, hvorpaa Ændringsforslaget er formuleret, nok kunde give Anledning til Uanskeligheder. Jeg kan ikke ret se, at det kan gennemføres, som det staar her, idet det nemlig hedder, at Politiet kan bringe disse Forskrifter i §§ 5—8 til Anvendelse. Det beror altsaa paa Politiets Skjøn, om det vil bringe dem til Anvendelse eller ikke; men Bestemmelserne i §§ 5—8 ere af den Art, at jeg ikke ser, hvorledes de kunne gennemføres, blot fordi en enkelt Politimester dekretterer, at de skulle bringes til Anvendelse. Naar der saaledes staar i § 8, at Arbejdsgiveren skal være pligtig at meddele den, der forlader hans Arbejde, en Attest, hvorledes skal det saa kunne bringes til Anvendelse mod den, der har taget en Indblanding i Tjeneste, i Anledning af, at Politiet i en anden Jurisdiktion har dekretteret, at Paragrafen skal gjøres anvendelig paa den Paagjældende. Arbejdsgiveren kan ikke komme til Kundskab om dette Dekret fra Politiet. Det Samme er tilbids Tilfældet med de andre Paragrafer. Det forekommer mig derfor, at Ordene „kan Politiet bringe disse Forskrifter til Anvendelse“ maatte forandres til „Komme disse Forskrifter til Anvendelse“; det vil være det korrekte Udtryk for, hvad man vil. Imid-

lertid er jeg ved et af de Foredrag, der holdtes igaa, kommen i nogen Tvivl, om det ikke har været Meningen med den anden Del af Forslaget under Nr. 27 blot at tale om de saakaldte Vagabonder. Men saa bør det affattes saaledes, at det ikke kan misforstaaes. Dog heller ikke i dette Tilfælde veed jeg, hvorledes denne Bestemmelse skal kunne gennemføres. Jeg har tænkt mig, at man har ment, at i et saadant Tilfælde skulde Politiet f. Ex. tilkalde den Bedkommende, naar det fandt, at han kunde henregnes til denne Klasse Personer, og gjøre Tilførsel til Protokollen om, at han betragtedes som Vagabond, og da skulde give ham en Arbejdsbog, hvori der vel maatte staa Noget om, at han havde faaet et saadant Tilhold. Men hvad der vilde naas ved denne Fremgangsmaade, er mig ikke klart; jeg tror egentlig ikke, at der vil naaes Noget. Over for Arbejdsgiveren gjælder her den samme Bemærkning, som jeg før yttrede: han veed slet ikke af dette Dekret, og han kan altsaa ikke føre nogen Kontrol. Og hvad nytter Dekretet de andre Politimestre. Vagabonden maatte være høist mærkelig indrettet, hvis han ikke vilde sinde Bogen bort, saa snart han var kommen udenfor Politimesterens Stue, og saa havde Politimesteren i den anden Jurisdiktion, som han kom til, ingen Anelse om Dekretet, men maatte paany erklære Bedkommende for Vagabond. Det Hele, som vil naaes — og det er vel ogsaa det, som Udvalget fortrinsvis var villet — er, at der foretages en Udvidelse af Løsgængerbegrebet, hvilket imidlertid forekommer mig rettest vilde høre hjemme i et Tillæg til Loven af 3die Marts 1860 om Løsgængere, hvorved man optog en ny Art af Løsgængere, gav dem Præg af at være Vagabonder og saa lod dem straffe, naar de overtraadte de Bestemmelser, som i den Henseende gaves. — Hvad der i det Hele er det Uanskelige ved denne Ordning er at drage en passende Grænse mellem den hæderlige, flittige Arbejder og Vagabonden. Det gaar ikke an at stille Alle over een Ram og behandle den virkelig flittige Arbejder, der søger Arbejde, som om han var Vagabond; det er for haardt. Derfor kan det, synes det mig, ikke gaa an at forstaa denne anden Del af Forslaget under Nr. 27 paa den Maade, hvorpaa jeg først var tilbøielig til at forstaa den; men hvis det heller ikke er dens Mening, gaar det ikke an at beholde den i den Form, den har. Det forekommer mig, som sagt, at det ikke er lykkes Udvalget at ramme disse Vagabonder saaledes, at man ikke tillige rammer Andre, og det er jo det, der er Opgaven. Ramme Vagabonden ville vist Alle gjerne, men gjøre Indskrænkning i de Andres Frihed vil man saa nødig som mulig og kun, hvor det er absolut nødvendigt. Opgaven er, som sagt, at drage Grænsen paa rette Maade; men jeg tror rigtig nok, at det er en tilbids uløselig Opgave, og jeg skal derfor ikke behøve Udvalget, at det ikke har været istand til at løse den. Det Forslag, Udvalget